

2. neděle velikonoční (Dominica In Albis, Božího milosrdenství)

Liturgické texty

1. čtení: Sk 4,32-35

Žalm 118,2-4.16ab+17-18.22-24

2. čtení: 1 Jan 5,1-6

Evangelium: Jan 20,19-31

Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží?

Fascinující fakt: svatý Jan měl potřebu vítězit nad světem. Je to dokonce vůdčí téma jak jeho listů, tak samotného Evangelia. Kristus v Janově podání prohlásí při poslední večeři: *"Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět."* (Jan 16, 33). A před tím, v patnácté kapitole, čteme: *"To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali. Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí."* (Jan 15, 17-19).

Dnešní úryvek druhého čtení k nám promlouvá o lásce ke Kristu a o lásce k bratřím. Kdo miluje Boha, miluje i jeho Syna. A z toho, že milujeme Boha se **pak** pozná, že milujeme bratry. Mysleli bychom, že je to naopak. Že lásku k Bohu poznáme z lásky k bratřím. Ale ne. Je to obráceně! První křesťané, jak čteme v dnešním úryvku ze Skutků apoštolských, dávali do společného, aby nikdo neměl nouzi. *"A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval."* Měli "jedno srdce a jednu duši." *"Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic."* (Jan 15, 5). To Pán Ježíš je to srdce a duše, kterou mají křesťané společnou. Nemůžeme přitom nemyslet na eucharistické přijímání Krista. Z něho pochází jednota křesťanů. Křesťané, o kterých čteme ve Skutcích, tvořili určitý "mikrokosmos" uprostřed světa. V tomto prostoru si byli navzájem bratry a sestrami v Kristu. Ne, že by jim na ostatních lidech nezáleželo - modlili se za ně a snažili se je přivést ke Kristu, ale dokud tito neuvěřili a nepřijali křest, nebyli to jejich bratři v pravém smyslu slova. Svatý Pavel dokonce nařizuje Korintánům, aby odstranili ze svého středu smilníka, který žil s manželkou svého otce a vydali ho satanovi: *"Měl jsem však na mysli, abyste se nestýkali s tím, kdo si sice říká bratr, ale přitom je smilník nebo lakomec nebo modlář nebo utlačovatel nebo opilý nebo lupič; s takovým ani nejezte. Proč bych měl soudit ty, kdo jsou mimo nás? Nemáte soudit ty, kdo jsou z nás? Kdo jsou mimo nás, ty bude soudit Bůh. Odstraňte toho zlého ze svého středu!"* (1 Kor 5, 11-13).

Z lásky k lidem, pokud není založena na lásce k Bohu, se dá i nenávidět nebo škodit. Vidíme to momentálně například na těch, kteří z "lásky k lidem" udávají lidi na policii za nedodržování hygienických nařízení.

Z lásky k Bohu milujeme bratry. Ne naopak. Nesnažíme se Bohu dokázat, jak jsme dobří a jak ho milujeme a jak by si nás tedy měl považovat. Prostě ho milujeme tak moc, že bez něho nemůžeme být a z této maximy pak přirozeně plyne láska k lidem. Bez prvotní lásky k Bohu se stáváme svým vlastním měřítkem své lásky k lidem a tak může být tato naše láska k lidem často nezřízená, nebo až zvrácená. Z této "lásky k lidem" vzešly zatím všechny totality světa, co jich jen historie pamatuje. Z "lásky k poddaným", z "lásky k utlačovaným", z "lásky k dělníkům", z "lásky k národu", z lásky ke "slabým a utlačovaným ženám", které údajně

neměly žádná práva, především co se týká "reprodukčního zdraví" - česky řečeno potratů. Z "lásky k menšinám." Z "lásky k otrokům", z "lásky k divochům." Vždy je to o lásce, ale bez Boha.

"Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ Jak jen jim záleželo na tom, aby Tomáš byl s nimi, aby také on viděl vzkříšeného Pána. Jak ale ještě mnohem více na tom záleželo samotnému Pánu! To je skutečná láska. *Láska, která nikdy nekončí (1 Kor 13, 7)* - narozdíl od všech těch totalitních "lásek", protože taková láska vede do hlubokého společenství s Kristem a bratřími a sestrami, nejprve zde na zemi, ale především věčně v nebi.

P. Karel